

«Робота над іншими видами мовленнєвої діяльності в період навчання грамоти»

Виконала:
Гавага Л.Н.
студентка групи
НО-18
Перевірила:
Акпичар П.Э

План:

1. Розвиток мовленнєвих умінь (говоріння).
2. Удосконалення звуковимови, розвиток мовленнєвого слуху.
3. Збагачення, уточнення й активізація словникового запасу учнів.

1. Розвиток мовленнєвих умінь (говоріння).

Однією з найважливіших складових характеристик дитячої особистості є її мовленнєвий розвиток. Про рівень загального, у тому числі і мовленнєвого розвитку учня-першокласника, його успіхи в навчанні нерідко судять з того, як він опанував елементи грамоти — навчився читати і писати. Інші ж види вмінь залишаються поза належною увагою. До них ми зараховуємо вміння правильно, виразно, культурно висловлюватися і спілкуватися, тобто монологічне і діалогічне мовлення.

Мовленнєвий розвиток дитини-школяра є досить широким поняттям, яке охоплює рівень сформованості звуковимовляння, його відповідність загальноприйнятим орфоепічним нормам української мови, обсяг словникового запасу та граматичну організацію мовлення.

2. Удосконалення звуковимови, розвиток мовленнєвого слуху.

Вади дитячої звуковимови можуть мати дві основні причини:

- 1) органічні розлади мовленнєвого апарату;
- 2) вплив іншої, сусідньої, мови та наявність у середовищі, в якому зростає дитина, місцевих діалектів.

2. Удосконалення звуковимови, розвиток мовленнєвого слуху.

- Голосні звуки в українській мові здебільшого вимовляються чітко, повноголосо як у наголошеній, так і в ненаголошеній позиціях. Це стосується звуків [а, о, у, і].
- В українській мові взаємно наближаються у вимовлянні тільки голосні звуки [е] та [и] у випадках, коли вони не під наголосом.
- У системі приголосних звуків слід взяти до уваги таку важливу рису української звуковимови, як зберігання дзвінкого, неоглушеного вимовляння дзвінких приголосних звуків в усіх позиціях — як перед голосними та сонорними [л, р, м, н, в, й], так і перед глухими та в кінці слова.

2. Удосконалення звуковимови, розвиток мовленнєвого слуху.

- У період навчання грамоти особливу увагу треба приділити ще кільком звукам, це афrikати (злиті) звуки [дж] і [дз] та задньоязиковий проривний звук [ґ]. Відпрацювання правильної вимови цих звуків відбувається переважно шляхом наслідування вимови вчителя. Але ефективним є також їх зіставлення за місцем і способом творення з парними глухими звуками [ч], [ц], [к].

У роботі над правильною вимовою голосних і приголосних звуків, зокрема дзвінких приголосних, доцільно використовувати різноманітний фольклорний матеріал — скоромовки, потішки, промовлянки, закликанки, насичені відповідними звуками, що потребують певної корекції в дитячому вимовпанні

3. Збагачення, уточнення й активізація словникового запасу учнів.

Найголовнішим джерелом поповнення словника першокласників є передусім сама навчальна діяльність: учні засвоюють цілу низку слів, пов'язаних із назвами шкільних приміщень, власне навчального процесу; величезна кількість слів надходить в активний словник дитини зі сторінок підручників. Важливо, що дитячий словник збагачується не тільки кількісно, але і якісно. У ньому збільшується вага лексики, яка відображає суспільно-політичні відносини. Букварні тексти та художні ілюстрації ознайомлюють дітей з новими словами, які відображають досягнення народу в галузі науки, техніки і культури, назви рослин, тварин, тощо. Поповнюється лексика, пов'язана з різноманітною діяльністю самих дітей, як на уроках, так і в позаурочний час. Особливе значення в цій діяльності належить дитячій книзі.